

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

41

JOI, 8 OCTOMBRIE
1970, ANUL IV
159

102

Citiți
«STRĂLUCIREA
AURULUI NEGRU»
în pag. 8—9.

SPOR LA
MUNCĂ ÎN
NOUL AN
UNIVERSITAR

a

41

ACTUALITĂȚI
CUTEZĂTORII

ÎNTR-O ATMOSFERĂ EN-
TUZIASTĂ, LA 1 OCTOMBRIE
A.C., ÎN CENTRELE UNIVER-
SITARE DIN TARĂ, A AVUT
LOC INAUGURAREA NOULUI
AN DE ÎNVĂȚĂMÎNT. STUDEN-
ȚII CELUI MAI MARE CENTRU
UNIVERSITAR AL ȚĂRII — BU-
CUREȘTI — AU AVUT ÎN A-
CEASTĂ ZI BUCURIA DE A-L
PRIMI ÎN MIJLOCUL LOR PE
SECRETARUL GENERAL AL
PARTIDULUI, TOVARĂSUL
NICOLAE CEAUȘESCU, CU
ACEST PRILEJ, LA SALA
PALATULUI, A AVUT LOC
O ADUNARE FESTIVĂ ÎN
CADRUL CĂREIA A LUAT
CUVÎNTUL TOVARĂSUL
NICOLAE CEAUȘESCU (FOTO
1-2).

AU FOST VIZITATE APOI
CITEVA INSTITUTE ȘI FA-
CULTĂȚI (FOTO 3).

PREZENȚA ÎN MIJLOCUL
STUDENȚILOR ȘI PROFESO-
RILOR, LA SĂRBĂTOAREA
DESCHIDERII CURSURILOR
UNIVERSITARE, A TOVARĂ-
ȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU
ȘI A CELORLAȚI CONDU-
CĂTORI DE PARTID ȘI DE
STAT A PRILEJUIT MOMENTE
EMOȚIONANTE, O ATMOS-
FERĂ DE VIBRANT PATRIO-
TISM, DE ÎNALTĂ RESPON-
SABILITATE CIVICĂ, DE NE-
ȚĂRMURIT DEVOTAMENT FA-
ȚĂ DE PARTID, DE CONDU-
CEREA SA.

ZIUA RECOLTEI

Octombrie 1970 a venit cu zile aurii
și calde, cu ionațane roșii, cu miros
amărui de nuci care și-au lăsat cămășile,
cu gutui parfumate și prune brumării.
Ca în fiecare an, în prima duminică din
octombrie, țara a sărbătorit Ziua recoltei.

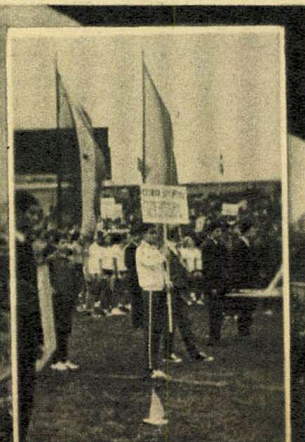
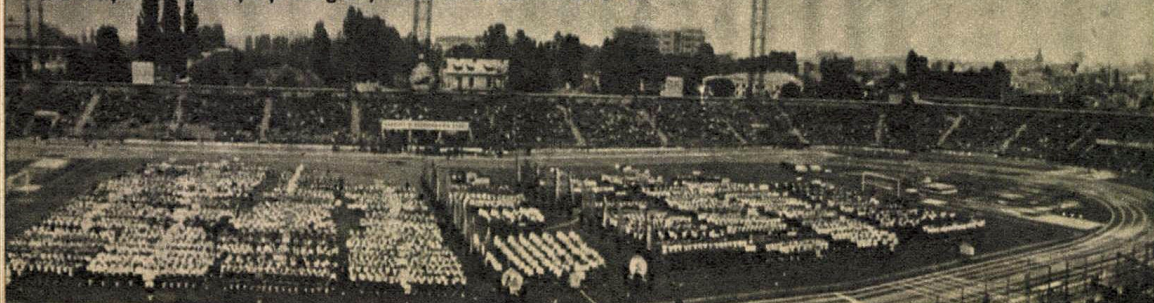
Această sărbătoare tradițională a evi-
dențiat încă o dată hărnicia muncitorilor
de pe ogoare, tenacitatea cu care
știu să smulgă naturii, chiar în condiții
vitrege, roade bogate.

Anul acesta «Ziua recoltei» a fost
sărbătorită, de la un capăt la altul al

țării, prin muncă. Pentru ca recoltatul
culturilor tîrzii și semănatul cerealelor
de toamnă să fie încheiate la timp,
țărani cooperatori, muncitorii din fermele
de stat, mecanizatorii au hotărît ca
și în cursul zilei de duminică să continue
munca pe cîmp la strînsul recoltelor,
pregătirea terenului și la semănat. Lor
li s-au alăturat mii de orășeni — elevi,
studenți, muncitori, funcționari etc. Așa
cum era firesc, pe ogoarele patriei au
fluturat cu acest prilej cravatele roșii.
Fotografia alăturată ne prezintă un en-
tuziast detașament de pionieri la lucru.

Stadionul «Republicii» din Capitală a găzduit duminică, 4 octombrie, deschiderea festivă a anului sportiv
școlar 1970-1971, la care au participat peste 20 000 de elevi sportivi.

Programul festivității a început cu defilarea a 6 000 de elevi și eleve, reprezentînd aproape 400 de unități școlare.
Au intrat apoi în concurs atleții școlilor din București și Belgrad. Au urmat demonstrații de echitație, ciclism
etc. Un atractiv punct al programului l-a constituit meciul de fotbal internațional dintre reprezentativele școlare
ale orașelor București și Belgrad, încheiat cu scorul de 0-0.

Cutezătorii

întreabă

RĂSPUNDE PROF. UNIV. LADISLAU BANYAI, VICEPREȘEDINTE AL ACADEMIEI DE ȘTIINȚE SOCIALE ȘI POLITICE

Banyai
Ladislau

CHIAȘI ȘI ATUNCI CÎND ȘI ORÎNDUIEȘTE IDEILE ÎN LINII DE O SEVERITATE CLASICĂ, CHIAȘI ȘI ÎN TIMP CE VORBEȘTE DESPRE FAPTELE DE ISTORIE CU OBIECTIVITATEA CELUI CE LE-A CUNOSCUȚ ÎN DESFĂȘURAREA LOR NE-MIJLOCITĂ, PROFESORUL UNIVERSITAR LADISLAU BANYAI, RAMINE ÎNAINTE DE ORICE UN FERMECĂTOR POVESTITOR, ÎN EXPUNEREA SA, ABIA STĂPÎNITĂ DE O VIBRAȚIE LIRICĂ, RELATĂRILE DOBÎNDESC UN RELIEF SPECIFIC, IAU ÎNFĂȚISAREA UNOR SPECTACOLE CU VIAȚA LOR PROPRIE, ADÎNCITĂ PARCĂ ÎNTR-UN PREZENT CONTINUU. CU REGRETUL DE A NU PUTEA REPRODUCE TOATĂ BOGĂȚIA DE NUANȚE DIN DESFĂȘURAREA CONVERSAȚIEI, CONSEMĂM CÎTEVA PĂRȚI ÎNTR-O MAI DIRECTĂ LEGĂTURĂ CU TEMA INTERVIULUI NOSTRU: **EDUCAȚIA POLITICĂ A PIONIERILOR.**

— Ce credeți că ar trebui să însemne concret atitudinea politică la vîrsta cititorilor revistei noastre?

— Simț de răspundere, în primul rînd față de colectivitate, intensă participare la viața obștească, dragoste de patrie, prietenie dezinteresată, continuă autoperfecționare printr-o muncă tenace. De altfel, fiecărei noi generații ar trebui să-i cultivăm, mai întîi calitatea de a nu putea trăi fără muncă. Și multe alte calități. Pentru că o atitudine politică nu se reduce la un atribut, ea este o trăire continuă la un înalt grad de concentrație, însoțită de capacitatea mobilizării totale în acțiunile întreprinse. Este forță și arta de a lua atitudine, de a lua poziție într-o deplină cunoștință de cauză.

— Sub ce formă considerați că poate fi însușită organic o asemenea atitudine de către copii?

— Întrucît atitudinea politică are, cum spuneam, dimensiunile unei existențe, nu cred că-i putem reduce geneza la o formă sau alta. Dimpotrivă, cred că asemenea tendință de a fragmenta formalizează procesul de educație politică. Dacă vorbim însă de climatul propice atitudinii politice, aceasta-i altceva, adică e o intensă viață colectivă pe care copilul trebuie să o ducă din cea mai fragedă vîrstă. O viață bogată, a adevărat vie, plină de fapte și de fapte și de participări plenare la aceste fapte. Această ambianță este cea mai capabilă să oțelească un caracter. Mi-amînesc de o scenă din timpul Revoluției proletare din Ungaria. Plecasem din Baia de Criș, unde m-am născut și am învățat primele clase primare, înainte de primul război mondial, la un liceu dintr-un orașel de lângă Budapesta. În atmosfera de intensă trăire colectivă și de puternică solicitare individuală din timpul Revoluției, am participat cu orchestra liceului la sărbătorirea lui 1 Mai, și alături de muncitori, soldați și țărani am cîntat Internaționala. Toată educația mea mistică — doar învățam într-un liceu catolic — s-a năruit sub puterea acestei impresii minunate.

— Întrucît la această vîrstă puterea exem-

plului are o mare forță de atracție, cum credeți că ar trebui să le fie înfățișat pionierilor eroul comunist?

— Așa cum a fost în realitate. Păstrarea amintirii eroilor la dimensiunile lor umane este cea mai caldă ofrandă ce le-o putem aduce. De aceea, educația politică a pionierilor cred că poate cîștiga și mai mult cînd admirația lor se îndreaptă deopotrivă spre eroul comunist, adică spre cel ce și-a jertfit viața pentru idealurile clasei muncitoare, dar și spre militantul comunist, spre omul viu care trăiește și luptă în slujba celor mai înalte idealuri contemporane.

— Rememorîndu-vă procesul formării propriei dv. personalități, ați putea să ne spuneți ce vîrstă apreciați ca fiind hotărîtoare pentru formarea unui caracter ferm și sensibil, totodată, cu aplecări spre acțiunea energică, dar și spre reflecția interioară?

— Perioada cam între 10 și 16 ani, adică în bună parte vîrsta pionierilor noștri. Dar prin asta n-am spus încă totul cîtă vreme nu ne gîndim și la căile concrete de formare a acestor caractere. Și fără a reduce întreg acest proces — pentru că răspunsul acestei întrebări vizează un proces foarte complex — la o singură formulă, aș vrea însă să spun că prin cunoașterea pe viu, în excursii și călătorii precedate sau adîncite prin bogate lecturi, a unui larg spațiu geografic și istoric, un tînăr caracter se înobilează adeseori pînă la a-și revela sieși adevărata lui vocație. Și pentru că-mi cereți să-mi rememorez trecutul, vă voi spune că pasiunea mea pentru istorie s-a născut atunci cînd mi-am petrecut vacanțele la bunicii mei de la Costești, unde a fost descoperită prima cetate dacică, am mers la Tebea aflată la cîțiva pași de locul meu natal, la Gorunul lui Horia și la Mormîntul lui Avram Iancu. Și a crescut în multe excursii ce le-am făcut ca licean, precum și în timpul studenției, excursii consemnate în multe note de călătorie, apărute în revista de tineret «Jă Barăt» din Cluj, înainte de începutul activității mele de dascăl, acum 40 de ani.

FASCINAȚIA CĂRȚII

Ce să citim, cum să citim, cînd să citim? Sînt întrebări ce revin adeseori în scrisorile cititorilor noștri. Cu toate că sîntem obișnuți să petrecem oarecare timp în fața televizorului, cu toate că în timpul liber tranzistorul este lângă noi, că ziarele sînt zilnic pe masa noastră, cartea rămîne un prieten neprețuit. Ea exercită asupra noastră o statornică fascinație.

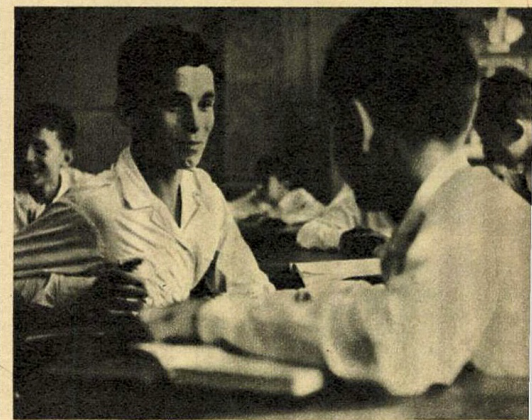
O pagină de carte te poate pur-

(continuare în pag. 7)

Surpriza LA PALATUL PIONIERILOR

La Palatul Pionierilor din București noutățile sînt deosebit de atrăgătoare. Afîșe colorate te rețin cu întrebările: Îndrăgiți sporturile nautice? Nu întîrziati, veniți la «Debarcaderul pionierilor»! Construim noi tipuri de ambarcațiuni, navigăm pe lacul Herăstrău... «Vă place muzica ușoară? Veniți la noul ansamblu de estradă și varietăți!

Pentru cei care vor să devină aviatori avem o veste extraordinară. La dispoziția lor va fi un avion I.L. 14, dăruit pionierilor, care este gata să vă dezvăluie totul despre secretele aeronauticii.

BUCHINROȘI DE OASPEȚI!

Pășim pragul casei de copii din Orlăț, marcați de emoție și curiozitate. Curtea-i pustie. Din clădirea înconjurată de largi spații verzi răzbate un zvon de cristaline glasuri. Mulți ani trăiască... mulți ani trăiască... la mulți ani! Străbatem grăbiți culoarele luminoase — înregistrăm în trecere dulapurile cu rafturile pline: ștergere lucrate în motive naționale, blide și ulcele migălos decorate, tablouri «desenate» din frunze și flori presate — și ajungem, în sfârșit, în sala de mese. Ne oprim lângă ușă și încercăm să pătrundem semnificația momentului: zece fete la o masă încărcată cu flori, și în jurul lor alte două sute treizeci. Aplauze, urale și mai ales multă, multă bună dispoziție. Au terminat tocmai masa — felul trei o tortă de ciocolată... absolut extraordinară — și într-o perfectă ordine s-au îndreptat spre sala de festivități. Nu avem timp de explicații, ne conformăm întocmai. Primele rînduri ocupate de aceleași zece fete pe care le recunoaștem, poate, după roșeața ce le îmbujorează obraji, sau după fericirea ce le-o citim în ochi.

O solistă de muzică ușoară și una de muzică populară, un număr de gimnastică... foarte artistică și un dans îndrăcit, un trio de mandoline și o fabulă plină de haz. Și iarăși aplauze, și flori, și urări de viață lungă și bucurie. La sfârșit, după încheierea programului, cînd apreciații artiști au revenit în mijlocul colegilor, întreaga familie se împrăștie pe aleile parcului. Un «voley pe eliminate», o carte recent citită, un model nou de brodat, un exercițiu mai

difficil găsit într-o culegere de probleme — sînt numai cîteva din secvențele pe care le surprindem în scurta noastră vizită. Și nu ne despărțim de minunatele noastre gazde înainte de-a ura și noi celor zece sărbătorite (și trebuie să știți că este chiar o tradiție ca la fiecare două luni să fie aniversate împreună toate zilele de naștere din perioada respectivă) tradiționalul «La mulți ani!»

125 DE FRĂȚI

Nu știu cu cine să încep. Poate cu Mățiaș Vilmoș care fără nici o ezitare mi-a spus că-i cel mai bun jucător de șah și că singurul care-i mai dă de furcă, este Stoian. În rest... M-a simțit neîncredător și m-a invitat la club. Acolo l-am văzut jucînd și pe cuvînt dacă i-a trebuit mai mult de un sfert de oră ca să și dea două mat-uri. Ce fac însă cu Pralea Ion, chitaristul? Și, mă rog, cu el m-aș descurca poate eu, dar cum mai dau obrazul cu sextetul lui vocal: — N-ați spus chiar dv. că sîntem mai grozavi ca Gianni Morandi? Și acum să ne-o ia «șahistul» înainte...

Au dreptate; așa am spus. Cel mai bine ar fi să încep cu Portogan Ion. E centru înaintaș — dreapta în echipa de fotbal, e golgeterul echipei, nu are nici o îndoială că Dobrin rămîne jucătorul nostru nr. 1 și poate ține prinoare cu oricine că Rapidul

cîştigă campionatul... Parcă Măiereanu Ion nu-i grozav? Nu era el cel mai mic dintre toți copiii care au făcut excursia de-o săptămîină prin țară, și nu se întreceau toți în a fi cît mai grijulii cu el, și n-au vrut fetele din Rîmnicu Vilcea să-l... fure și să-l oprească acolo, de simpatic ce era?... Și dacă încep cu Neamțu Marin, «regizorul de film», nu-l nedreptățesc pe Bebeșelea Constantin, «profesorul de română și franceză»? Sau pe Paul Vasile, «matematicianul» școlii? Sau pe Borzea Ion, primul pe clasă și, în același timp, cel mai înfocat admirator al lui Jean Marais și Pierre Brice? Sau pe... Nu! M-am hotărît: am să vă vorbesc în același timp de toți cei 125 de «frați» de la casa de copii din Agnita. Pentru că așa cum i-am cunoscut nedespărțiți la învățătură, la sport, la joacă, la bucurie — tot așa trebuie să-i cunoașteți și voi. Și dacă pe agenda voastră de corespondență mai aveți un loc liber, notați-i imediat: veți descoperi, cu siguranță, niște prieteni de nădejde.

RADU F. ALEXANDRU

INTRE NOI. REPORTERII

de OCTAV PANCU-IAȘI

La definiția pe care, încetul cu încetul, și mai cu seamă ajutați neconștient de opiniile atîtor corespondenți, încercăm s-o dăm pasionantei noastre îndeletniciri, mai adăugăm azi un element — unul dintre acelea fără de care ne-ar fi imposibil să ne imaginăm un reporter, fie el chiar la începuturile uceniei. Este vorba de faptul că, trăind cu ardore în prezent, reporterul privește mereu înainte, evenimentelor care se petrec sub ochii săi, el le adaugă pe cele ce se anunță să devină preocupări de seamă, sărbători ale inimilor noastre.

Ne-am obișnuit să vedem de fiecare dată ceea ce afirmăm — și iată-ne statornici acestei obișnuințe.

Întregul nostru popor se pregătește pentru a întâmpina și prăznui un eveniment sub semnul căruia se va înscrie pe orbita timpului întregul an 1971. Mă refer, așa cum desigur v-ați dat seama, la împlinirea a 50 de ani de la crearea Partidului Comunist Român.

S-ar putea oare ca pionierii și școlarii să nu inițieze încă de pe acum acțiuni care să aducă acestei glorioase aniversări o magiul izvorit din dragostea și recunoștința tuturor copiilor fa-

ță de partid, conducătorul nostru încercat și înțelept? Și s-ar putea oare ca foarte tinerii reporteri să nu înregistreze, transmițînd mai departe, tot ceea ce întreprind colegii lor în cinstea sărbătorii partidului? Nu, desigur.

Și iată că **Florica Mindru**, din clasa a VIII-a, Iași, ne scrie că unitatea de pionieri din care face parte și-a propus ca, sprijinită de profesorii de istorie și de alte cadre didactice din școală, să alcătuiască un album cu fotografii ale tuturor caselor care, în frumosul oraș al Moldovei, stau mărturie activității partidului în anii ilegalității: tipografii clandestine, locuri de întâlniri tainice între comuniști, locuințe ale unora din cei ce s-au numărat printre personalitățile de seamă ale mișcării comuniste și muncitorești.

Și iată că alt reporter, bucu-reșteanul **Nicolae Scurtu**, tot din clasa a VIII-a, scrie: «Ne-am propus o expediție pe urmele «Scintei». Vom vizita locurile unde s-a redactat și s-a tipărit «Scinteia» în anii întunecați dinaintea eliberării, ne vom întâlni cu cîțiva dintre cei care scriau, tipăreau și răspindeau pe atunci ziarul, vom fi apoi oaspeții Combinatului «Casa

Scintei», palatul unde, azi apar atîtea ziare și reviste ducînd către milioane și milioane de cititori cuvîntul înflăcărat al partidului».

Și iată că, al treilea reporter, **Cristea Damian**, tot din București, ne scrie:

«Clasa noastră va planta în primăvara viitoare 50 de puieți pentru cei 50 de ani de luptă neîntreruptă a partidului. Îi vom planta chiar în curtea școlii, pe două rînduri, creînd o alee. Pe această alee vom pași în fiecare zi spre clădirea școlii, una din atît de numeroasele școli noi care s-au ridicat la îndemnul partidului și din marea lui grijă pentru noi, copii; pe această alee vom pași spre clase, acolo unde învățăm să devenim folositori societății noastre, să merităm mîine cinstea de a ne numi comuniști, așa cum s-au numit și se numesc oamenii cei mai demni, mai hotărîți, mai harnici, mai încrezători într-un ideal nobil».

Așteptăm cu nerăbdare reportajele, corespondențele voastre, stimați tineri colegi, despre pregătirile din școli și unități, din clase și detașamente, închinete apropiatei aniversări a unei jumătăți de veac de la crearea partidului.

CEA MAI TÎNĂRĂ MEMBRĂ A CENACLULUI

INA FRUCHTER (clasa a VII-a C, Școala generală nr. 73, București) este cîştigătoarea unui premiu dulce «Paleta de ciocolată» oferit de Cenuclul de arte plastice «Ion Țuculescu». De fapt Inei, cea mai tînără membră a cenuclului, îi place foarte mult fizica, fiind și deținătoarea locului I la Olimpiada pe Capitală. Încă o dată preocupările legate de știință se împletesc cu cele de artă.

Să-i dorim Inei succes și pe mai departe.

PORTRET

„Bună dimineată” LA NOI ÎN SAT

Pentru ca să fii primul care să spui bună dimineată, trebuie să te scoli oho, cu noaptea în cap. Soarele, oricînd ar răsări, se spune că răsare tirziu, și oricînd ar apune, apune devreme, chiar prea devreme». Așa spun sâtenii din Doljești, comuna din județul Neamț și asta pentru că ei sînt oameni harnici. De aceea comuna este bogată, frumoasă, casele se întrec în găteli, flori, curățenie.

Vara, cît e ziua de lungă, cu totii sînt pe ogoarele C.A.P.-ului. Numai seara, cînd soarele pleacă pe alte tărîmuri, ei se întorc în sat. Iar cînd becurile se aprind, la Căminul cultural (clădire nouă, care atrage privirile) începe o adevărată forțotă: muzică, repetiții, filme, spectacole.

Oricine și-ar putea dori să locuiască în Doljești!

VICTORITA COROI

corespondent special al
«Rozetelor Cutezători»

PE ACOPERIS

POVESTIRE DE
ION GRECEA

Desen: VASILE OLAH

Speriați, cu ochii mari, înfricoșați de groază, cei doi copii stăteau pe acoperișul de țiglă al casei, cu cămășile ude pe ei, desculți, zgribuliți, dîrdîind de frig, cu fețele livide, supte de spaimă și nesomn. Era spre ziuă, ploaia cădea în rafale repezi, tuna înfricoșător. Încă nu se destrămaseră pictele nopții, dar se întrezărea la orizont o geană de lumină ca o păreră și o speranță. În jur, întuneric și ape, acoperișuri de case care parcă pluteau negre ca niște pete de negură pe luciul acela cenușiu și înspăimîntător. Veniseră pe înserat de la școală, părinții nu erau acasă, plecaseră să cumpere o mașină de cusut de la oraș — așa că zvirliseră ghiozdanele cu cărți pe pat și fără să ia în seamă mîncarea de pe plita mașinii de gătit alergaseră la stadionul satului, jos în luncă, unde, împreună cu alți copii bătuseră mingea pînă ce începuse potopul. Ca de obicei îl luaseră și pe Pipu cu ei, așa își numiseră cîinele, Pipu, după cum citiseră odată într-o carte. Îl dezlegaseră zgarda — cățelușul se bucurase gudurîndu-se încă de cînd cei doi intraseră pe poartă — și strecurîndu-li-se printre picioare sau sărînd în juru-le alergase o dată cu ei la stadion. Acolo Pipu stătuse tot timpul lîngă hainele copiilor — ca un paznic credincios — liniștit și ascultător, apoi cînd începuse ploaia fugise alături de ei, topînd și lătrînd către casă. De cum intrase în ogradă, Pipu cumințe ca întotdeauna se lăsase pe pămînt lîngă cușcă, cu gîtul plecat peste creaua zgîrzii și Remus, cel mai mărișor li prinsese lanțul. Cîinele venea singur la zgardă, își știa rostul, așa se obișnuise de mic și multora le era de mirare cum își primea de bună voie prizonieratul cu o judecată de neînțeles. Remus voise apoi să pună masa, dar Ticuță cel mic, ostentiv de alergătură căzuse frînt pe pat și adormise de cum închisese ochii. Îl dezbracă ușurel «nenea» punîndu-i hainele pe-un scaun și apoi se culcase și el gîndind că-i va scula tata și mama cînd s-or întoarce. Intr-o clipă somnul îl purtase pe-un mare stadion, undeva la oraș, cu lume multă, steaguri, cu fotbaliști îmbrăcați în tricouri colorate, așa cum văzuse odată într-o revistă. Se

trezise însă după miezul nopții în niște bubuituri puternice, furtuna se dezlănțuise mai înversunată ca la începutul serii, fulgere sclipitoare brăzdau în săgeți de lumină cerul, pămîntul parcă se cutremura, se despică în zgomote surde, apoi deodată ușa s-a prăvălit, geamurile s-au spart și apa a năvălit vertiginos în odaie. Remus s-a ridicat în capul oaselor, visa, nu, nu visa, dar nu-i venea să creadă ochilor tot ce vedea, hainele lui și ale lui Ticuță pluteau pe apă, tăblia mesei lucea șters și masa avea picioarele mai mici ca de obicei, nu se mai vedea mașina de gătit, decît plita, parca plutea și ea și pe plită cratița cu mincare, citeva farfurii, o strachină mare și albă. A lăsat mîna în apă ca dintr-o barcă, a dus apoi palma pe față, da, era apă, neîndoiros era apă, rece ca de gheață, doamne — s-a cutremurat el — ce s-a întîmplat, de unde a venit prăpădul ăsta? Înspăimîntat l-a privit o clipă pe Ticuță, acesta dormea dus cu mîna sub cap, cu cămașa trasă în sus peste spate, cu picioarele noroite, așa cum îl prinsese ploaia alergînd de la stadion spre casă. Cele două geamuri erau sparte, prin ochiurile lor stîrbite se căsca neagră noaptea — vai ce frig venea de-afară! — și apa năvălea mereu, ploaia se zbătea în frunzișul nucului, se auzau țipete în sat ca niște ecouri prelungi, sfîșietoare, cineva tragea clopotele la biserică, toate trei clopotele băteau repede, precipitat, glasul vecinului răbufnea cînd și cînd gros înjurînd și blestemînd, dînd porunci, chemînd pe cineva în ajutor, mugeau citeva vaci undeva, nu-și putea da seama unde, nechezau niște cai și parcă duideaufundat motoare...

— Ticuță! Ticuță!... a dat el strigăt. Soala măaaa!

Văzînd că nu-i chip să-l trezească l-a luat repede în brațe, l-a aburcat în spîinare ca pe-un sac și abia atunci micuțul a început să plîngă, își dădea seama că se petrecea ceva neobișnuit, își chema mama printre lacrimi, dar mama era departe, poate în acele clipe alerga spre casă cu suflul la gură înspăimîntată și neajutorată, cu grijă la cei doi pe care-i lăsase singuri, socotînd că se va în-

toroar pînă la lăsarea serii.

Cu puteri tot mai slăbite, purtînd frățiorul pe umeri, Remus a pornit prin apa ce-i ajungea pînă la piept, a trecut peste tăblia ușii prăvălitate și a ieșit în ogradă întinsă ca un lac — nici gardurile aproape că nu se mai vedeau —, ghizdul finții de lîngă poartă dispăruse undeva în adînc, răsărînd peste unda cenușie numai roata cu găleata ridicată sub streșina de șindrilă. Luînd apa pieptis, înaintînd cu greu, Remus, tot mai îngrozit, a găsit în sfîrșit scara podului și, cu frățiorul tot în spîinare, a urcat încet, fără grabă, ostentiv, gata-gata să se prăvale, treaptă cu treaptă pînă sus. În pod era cald, întunericul mirosea a ceapă în-cinsă și a mușgai, l-a pus pe Ticuță jos, lîngă niște saci cu lînă, copilul cu cămașa lipită pe trupu-i firav își urma plînsul acela cu sughițuri, nu știa ce-i cu el, ce se întîmplă, poate că nu se dezmeticise bine din somn. Remus s-a urcat apoi pe niște lăzi — și-a dat seama că apa va ajunge și în pod — a deschis luminatorul și după ce a scos capul peste țigla acoperișului privind noaptea și apa întinsă peste întregul sat, s-a întors, l-a luat și pe Ticuță acolo sus, lipindu-l cu spîinarea de hornul casei.

— Toată lumea pe acoperișuri! striga careva în noapte cu o spaimă în glas de te cutremura. Vine apa mare, pe acoperișuri oameni buni, salvați copii!

Pe Remus parcă-l îndemnase cineva spre binele ăsta, era acum pe acoperiș, cu Ticuță lîngă el, da, era într-un fel liniștit, inima îi bătea cu putere în piept, abia își mai ținea răsufierea — doamne ce nenorocire, gîndea el, ce ape, de unde-or fi venit? și pe unde-or fi tata și mama acum? — și ploaia cădea parcă tot mai înversunată, ei erau zgribuliți, înfrigurați, apa le șiroia fără istov pe fețele livide, cămășuțele li se lipiseră pe spîinare, erau reci, ca niște cruste de gheață. Remus se căina că nu luase din casă o velință ceva sau măcar cite o flaneză, erau bune acum, ar fi ținut de cald, i-ar fi ferit de ploaie...

Și deodată, cum stătea sus pe acoperiș, lîngă horn, ținîndu-și fratele de după umeri, protector, privind satul care fierbea sub ape în strigătele de groază ale

femeilor și copiilor, Remus a zărit jos în ogradă tabla de pe cușca cîinelui, iar în jurul cuștii înota schelălăind Pipu. Cățelușul prins în lanț nu se putea îndepărta, se învîrtea atît cît putea în jurul cuștii, cu botul lui alb — negru înălțat peste apă, zbătîndu-se ca apucat, parcă urla sau plîngea, sau turbase de groază, că acoperișul cuștii se tot lăsa în jos, tot mai afund, iar el nu se putea ridica deasupra, lanțul îl trăgea în jos sub unda cenușie, mîloasă. Într-o fracțiune de secundă Remus luă o hotărîre.

— Stai aici, Ticuță! spuse Remus mîngîindu-și frățiorul pe obraji. Stai cumințe, ține-te de horn să nu te duci la vale, lasă nu mai plînge, mă duc să-l aduc aici pe Pipu, uite-l cum se mai zbate, săracuțu!

— Nu, nu pleca, mi-e frică...

— Vrei să se inee Pipu?

— Nu, nu vreau, dar nu pleca...

— Vin îndată. Ține-te bine, nu privi în jos...

Remus a lunecat la vale pe o țiglă, s-a strecurat prin luminator, a ajuns în pod, apoi pe scară s-a lăsat în apă și a început să înnoate către cușca cîinelui. L-a prins pe Pipu în brațe, i-a dezlegat cu greutate zgarda, a revenit la scară și după cîteva clipe era sus pe acoperiș, lîngă horn, cu cățelușul lîngă el. Cîinele avea blana udă, tremura ca prins de friguri, dar Ticuță cu ochii plini de lacrimi îl mîngia și-i spunea să fie liniștit că vine acum mama și tata, poate cu barca sau cu un vapor, să nu aibă teamă că sînt împreună și o să fie bine, Și ploaia cădea repede, tot mai repede, iar Remus cu capul pe genunchi abia mai răsuflea, ostentiv și copleșit de toate cîte se întîmplate...

Spre ziuă au apărut pe ape, printre acoperișurile caselor, ocolind sîrmele de pe stîlpii electrici, mulțimi de bărci cu motoare. În ele soldați cu bluzele ude fără bonete, cu fețele răvășite, șiroind de apă. Treceau pe lîngă fiecare acoperiș, luau lumea în bărci și glasurile lor răsunau prelung peste apele involburate și cenușii.

— Hei, casa de colo citea suflute?

— Cîncil li se răspundea.

— Acum venim, așteptați...

Cînd a dat bine lumina zilei, o barcă cu motor a oprit în apropierea acoperișului de țiglă — lîngă al cărei horn cei doi copii, zgribuliți, tremurînd, cu dinții clătănînd de frig, cu ochii mari de spaimă, așteptau.

— Hei, cite suflute sinteți? a strigat un soldat din barcă.

— Trei, nene caporalule! a răspuns Remus, ștergîndu-și cu dosul palmei apa de pe față.

— Păi... care trei?

— Și el... și el... a lămurit Remus, mîngîind botul umed al lui Pipu. Trei suflute, nene caporalule...

ta în lumea de gânduri a omului, îți poate arăta cum se nasc sau pălesc sentimentele, cum se formează un om, o societate, o civilizație. Cărțile sînt cele mai pregnante documente ale unei epoci.

Dar, s-o recunoaștem, nu totdeauna știm cum să ne purtăm cu acest prieten credincios — cartea. Uneori se întimplă să citim fără discernămint, să sărăm pagini interesante pentru că vrem să ajungem mai repede la sfîrșit ca să aflăm desnodămintul. Alții citesc foarte puțin, lasă să treacă zile și zile fără să deschidă o carte. Iată de ce am ales întrebările: **Ce, cum și cînd citim** și le-am supus discuției unui grup de elevi din clasa a VII-a și a VIII-a a Școlii generale nr. 80 din Capitală.

Redăm din opiniile, din gândurile lor:

Dumitru Laurențiu, clasa a VIII-a: Sînt o fire curioasă și mereu vreau să aflu cite ceva. Am terminat de curînd «Șatra» de Zaharia Stancu. Autorul a surprins o lume plină de bucurii și necazuri, care m-a impresionat. Acum citesc «Desculț» și aș dori să citesc toate cărțile lui Zaharia Stancu. Îmi place să revin asupra unor pasagii din cărți. Am obiceiul să le subliniez, cînd volumele îmi aparțin. Așa am făcut cu «Pădurea spînzuraților» de Liviu Rebreanu, cu multe din schițele lui I.L. Caragiale. Uneori mă urmăresc anumite personaje multă vreme după ce am închis cartea.

Împrumut cărți de la biblioteca școlii, unde găsesc aproape tot ce am nevoie. Îmi place să citesc noaptea, în liniștea încăperii, la lumina întimă a lămpii de pe noptieră.

Nedelcu Victoria, clasa a VIII-a: În vara aceasta am citit aproape tot ce s-a reeditat din cărțile lui Ionel Teodoreanu: la Medeleni, Ulița copilăriei, Lorelei. Îmi place poezia, îl iubesc pe Eminescu. Îi citesc cu plăcere și interes pe Bacovia și Arghezi. Pentru mine, lectura înseamnă totul. Mă regăsesc în diferite personaje ale cărților, în felul cum gîndesc ele, cum acționează. Mă ajută să mă cunosc. Poezia îmi place fiindcă un poet observă ceea ce ochiului obișnuit îi scapă. «Văd cîntecul în vînt cum moare». Iată o viziune care poate aparține numai unui poet. Împrumut cărți de la biblioteca școlii și am și acasă o mică bibliotecă. Întocmesc totdeauna o listă cu cărțile pe care îmi propun să le citesc într-o anumită perioadă, și pe care o alcătuiesc din discuțiile cu colegii, cu profesorii, după recomandările emisiunilor de radio.

Marilena Cojocaru, clasa a VIII-a: Am îndrăgit mult cărțile de aventuri, care au acțiune și sînt scrise cu fantezie. Dacă o carte n-are acțiune, mă plictisește, sar peste pagini sau o las deoparte.

George Ursuleac, clasa a VIII-a: Aș citi zi și noapte cărți de aventuri și de călătorii, dar fiindcă nu se poate citesc oricînd am o clipă liberă. «Înghiț» totul și cer astfel de cărți de la prieteni, colegi, cunoștințe.

Ovidiu Artopoleanu, clasa a VIII-a: Există o carte care a avut asupra mea o extraordinară influență. Se numește «Mizerabili» de Vic-

tor Hugo. Un personaj ca Jean Valjean m-a făcut să reflectez mult asupra oamenilor. Totdeauna trebuie să cauți să găsești în om acea latură frumoasă care este ascunsă de multe ori, undeva în adînc, greu de descoperit. Cartea asta mi-a dat curajul să înfrunt pe cei răi. Despre Victor Hugo am aflat citindu-l pe Dumas. Cum se zice, lectura unei cărți te duce spre alta. Îmi plac mult povestirile despre onoare, cinste, cavalerism și de aceea în librării și în biblioteci caut astfel de cărți.

Ruxandra Radu, clasa a VII-a: Citesc cărți vesele, cu mult dialog, cu personaje

copii. Cînd dau de ceva greu, mă opresc. N-am putut să citesc «Frații Jderi» al lui Mihail Sadoveanu. Mi s-a părut complicată cartea și am lăsat-o baltă.

Anca Boantă, clasa a VII-a: Nu-mi place să citesc un singur gen de cărți, fiindcă astfel ajungi să te sărăcești pe tine însuși, devii unilateral. De aceea, în afară de beletristică, în timpul meu liber petrec multe ceasuri în tovărășia dicționarului limbii literare sau citesc prefețele unor cărți. La început nu aveam răbdare, mi se părea că prefețele sînt cam plicticoase, dar treptat, cînd am văzut că mă ajută să înțeleg un autor

sau opera sa, au început să-mi placă. Astfel am înțeles bine nuvela «Alexandru Lăpușneanu» a lui Negruzzi, ceea ce m-a determinat apoi să studiez și alte lucrări ale acestui valoros scriitor român. Un ajutor de preț îl găsesc în Istoria literaturii române (Compendiu) de George Călinescu, pe care îl răsfoiesc totdeauna înainte de a citi o carte din literatura noastră. Mă informez astfel despre ceea ce urmează să citesc.

Gabriela Popa, clasa a VIII-a: Cărțile unor autori de valoare universală alcătuiesc lectura mea preferată. Aud adeseori spunîndu-mi-se că sînt prea mică pentru o astfel de lectură. Eu le răspund: ceea ce nu înțeleg acum, voi relua mai tîrziu. Părerea mea este că trebuie să pornești la lectură fără teamă de greutăți. Este un drum al cunoașterii care cere cutezanță. Am citit din Balzac «Verisoara Bette» și «Moș Goriot» și cred că am înțeles. Am citit din Stendhal «Roșu și negru» și «Minăstirea din Parma». Recunosc că «Roșu și negru» a fost o carte dificilă, poate peste puterile mele. Am obiceiul să-mi însemnez într-un caiet păreri despre cărțile citite și extrag unele imagini frumoase. De obicei, citesc acasă, iar în vacanța de vară îmi petrec multe ceasuri la biblioteca din Parcul Herăstrău. Mi-ar place să frecventez o bibliotecă în care să se găsească numai lucrări din domeniul artelor, să aibă multe albume cu reproduceri și monografii despre viața unor pictori.

Irina Radu, clasa a VIII-a: Sînt o cititoare de poezie și pentru aceasta trebuie să-i mulțumesc tatălui meu. Cu el, împreună, am citit din poezia lui Reiner Maria Rilke. El m-a făcut să văd frumusețea poeziei «Epilog» și tot cu ajutorul tatălui meu am străbătut drumul poeziei lui Octavian Goga, Vasile Voiculescu, Tudor Arghezi. Am acasă o mică bibliotecă de poezie, dar mi-ar place să am o bibliotecă mare. Poate mai tîrziu. Deocamdată, cel puțin o dată pe săptămînă, mă duc la librărie să văd noutățile.

Ne oprim aici. În numărul viitor Anca, Gabriela, Ovidiu și ceilalți vor avea cîinstea să dialogheze pe tema Fascinația lecturii cu ȘERBAN CIOCULESCU, membru corespondent al Academiei, cu profesorul D.I. SUCHIANU, cu poetul GHEORGHE TOMOZEI, cu PETRE GHELMEZ, directorul Editurii «Albatros».

În continuare, vă invităm și pe voi, dragi cititori, să vă spuneți cuvîntul la problema Ce, cînd și cum citim.

FASCINAȚIA

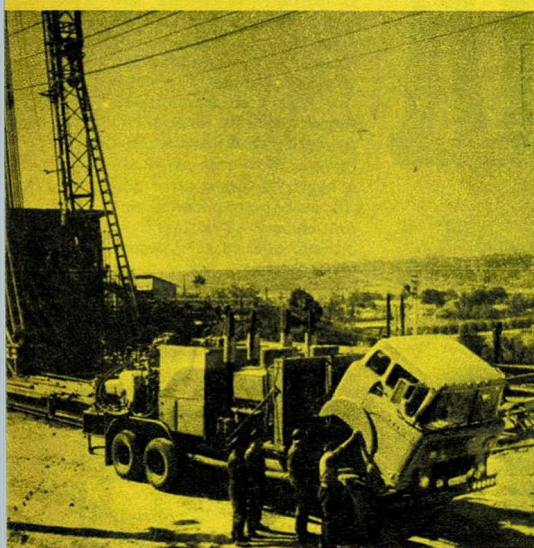

CĂRȚII

de
B. CARAGIALE

Foto:
GR. PREPELIȚĂ

STRĂLUCIREA AURULUI NEGRU

«De treci codrii de argint»...

— De argint? zice Emil. Nu-i așa versul din Eminescu. Apoi, înțelegând: da, parcă-s păduri de argint sondele, Brazilii, această rafinărie modernă, cu dantelării și turnuri albe de cetate.

— O sondă... Ai văzut până acum?

— Am mai fost pe Valea Prahovei. Dar când s-o fi plantat la noi prima sondă?

— E poveste veche, de pe când extracția se făcea mai ales la suprafață, prin lăcărui.

— Lăcărui?

— Da. Țițeiul, împins de gaze, suia din pământ la suprafață, mustea sub picioare — și omul îl aduna cu o lingură mare din ochiul fluid, strălucind pe pământ, în iarbă.

— E cunoscut de mult?

— Cine?

— Țițeiul, petrolul...

— Din antichitate. Herodot, Plutarh, arată că se folosea la călăfătuirea vaselor, în operația de mumificare, la iluminatul cu făclii ce însoțeau serbările antice.

— Dar la noi?

— Și la noi se cunoaște de multă vreme. Docu-

mente pomenesc folosirea sa în stare brută încă de pe la 1550. Dimitrie Cantemir și unii călători străini vorbesc despre extracția petrolului prin lăcărui și puțuri pe Valea Prahovei. Dar, după 1857, începe o altă epocă: a intrat în funcțiune, lângă Ploiești, la Rîfov, prima rafinărie de petrol.

— E vorba de cea a lui Mehedințeanu. De altfel, în același an, Bucureștiul devine primul oraș din lume iluminat cu petrol lampant. Primele lampioane au luminat străzile la 1 aprilie 1857.

— Ai văzut că știi?! Să lăsăm rafinăria și să ne întoarcem la hecna cu cal.

— Cu cal?

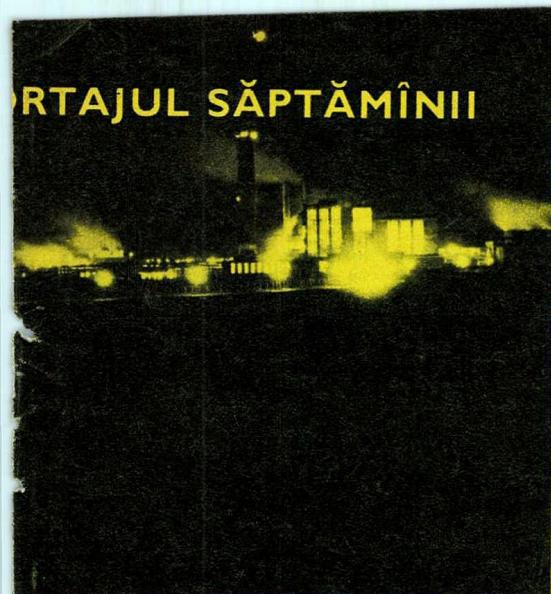
— Oamenii săpau puțul să descopere acolo, dedesubt, sub straturile grase, neprețuitul aur negru, înfășurați într-un sac sau cu o bucată de piele pe spate. Coborîrea mergea foarte încet — unelte rudimentare, gazele sufocante, pericol de explozie. O dată puțul săpat, se fixau la un scripete cu lanțuri, două butoiașe de lemn, cu care se aducea la suprafață comoara.

— Bine, dar ce e cu calul?

— Era înhamat la scripete, învîrtea această morișcă. La rîndul ei, aceasta ridica și cobora

ORTAJUL SĂPTĂMÎNII

butoiașul în puț. De altfel, cînd era nevoie de o intervenție, cobora și omul în adînc... călare pe butoiș. Așa că... drumul e lung, avem în acest domeniu o bogată tradiție. Saltul spectaculos, în construcția sondelor, a instalațiilor de foraj, saltul pînă la... medaliile de aur, nu-i întîmplător.

— Leipzig, Brno... Medaliile sînt mîndria celor ce le-au cucerit la amintitele tîrguri internaționale — vrednicii constructori de aici, de la cunoscuta uzină ploieșteană.

Ne-am gîndit la multe, la Moreni, vechea cetate petrolieră, renăscută între dealurile ce-o înconjoară, la focurile nestinse.

— Ce fel de focuri? s-a mirat Emil, cînd am pomenit de ele. Cum, adică, focuri nestinse?!

— Focurile nestinse de la Lopătari — întreținute de gazele care se strecoară prin crăpături, din adînc. Nimeni nu știe de cînd ard....

Ne-am gîndit la pasiunea sonderilor, la Constantin Scoruș, la Gheorghe Rusu și la atîția alții de la sondele 357, 812, de la Berca. Dar nicăieri parcă nu te simți cu adevărat în împărăția petrolului, ca pe Valea Prahovei....

— Nici chiar în noile centre, la Țicleni, Lucă-

cești, Valea Caselor?

— E drept — și cercetările continuă, pentru plantarea altor sonde. Valea Prahovei rămîne însă...

— Așa e, încuviințează Emil, aruncîndu-și privirea dincolo de podul arcuit, ca un viaduct de piatră, în fața uzinei cu turnuri de argint, a cărei faimă e cunoscută nu numai la noi, ci în peste 30 de țări de pe glob, din Europa pînă în Australia, unde se exportă instalații de foraj.

Am urcat scările întortocheate care duc deasupra pe pod, apoi am coborît la complexul de clădiri nou-nouțe ale Grupului școlar de petrol unde, prin grija atenței a cadrelor didactice, a inginerilor, se formează sute, mii de specialiști, care vor lucra în acest domeniu fermecător al aurului negru.

Ne-au impresionat deopotrivă sălile de clasă și dormitoare sclipind de curățenie, ordinea care domnește peste tot. Laboratoarele, mai ales, dotate cu aparatură ultramodernă, sînt de-a dreptul fascinante.

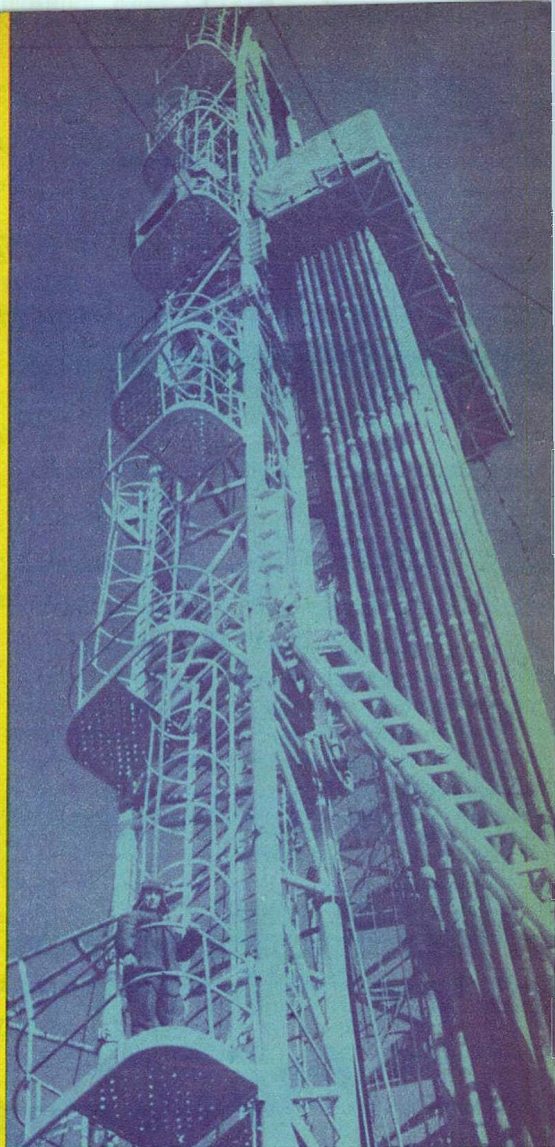
Emil, nerăbdător:

— Am auzit că la noi se fac instalații de foraj cu care poți sfredeli pămîntul pînă la o adîncime de 7 km.

— Așa e, răspund mai mulți elevi, îmbrăcați în frumoasele uniforme albastre, cu căști pe cap, care tocmai se pregăteau să meargă la rafinărie, la orele de practică.

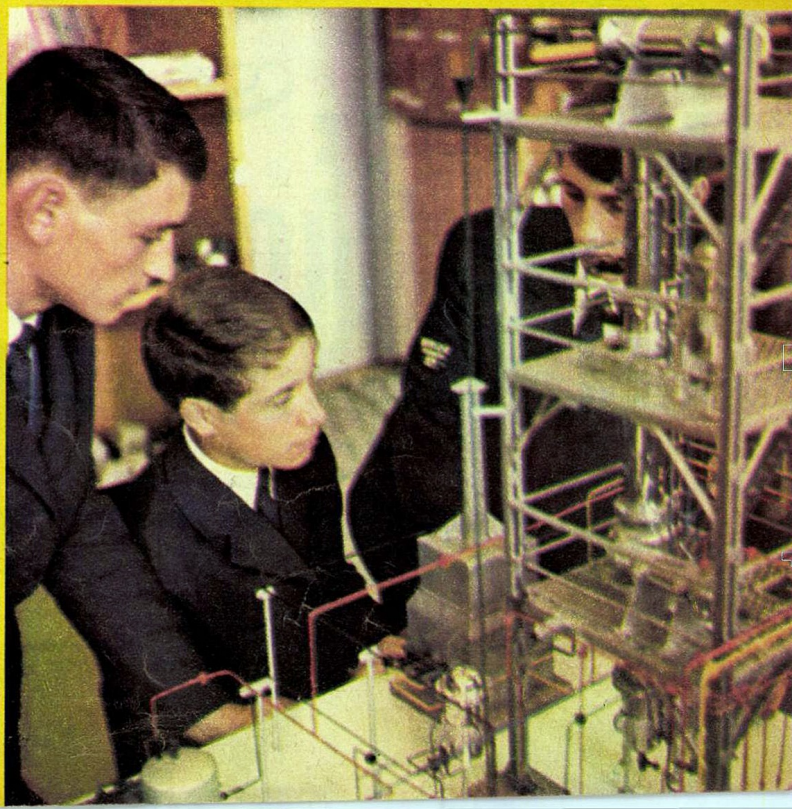
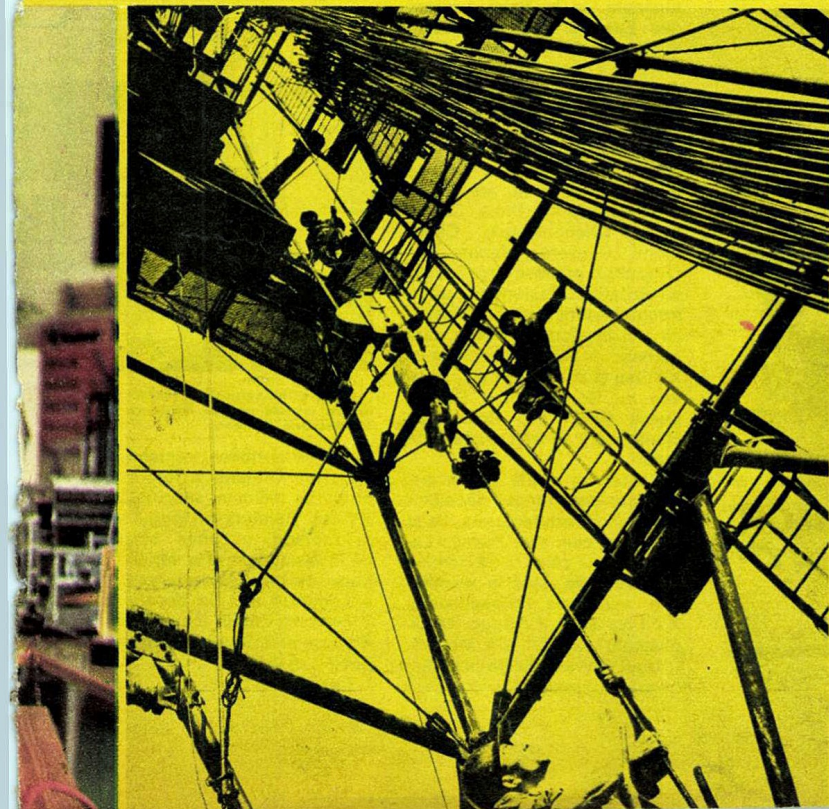
Ei, fii ai acestor locuri, ca și toți ceilalți, care au îmbrățișat profesia de petrolist, nu pot să nu-și amintească de cuvintele cu adîncă semnificație ale scriitorului Geo Bogza: «Dacă un om dintr-o altă țară îndepărtată, din Canada, din Australia sau Brazilia, ar face, în călătoria în jurul lumii, o escală de numai cîteva ore la Băneasa, iar ele ar fi ore de noapte, sînt sigur că dacă în acel răstimp l-aș lua și l-aș duce să vadă Brazilia, nu i-ar rămîne străină nici frumusețea țării, nici vrednicia oamenilor ei.»

...De treci codrii de argint, aici, pe aceste meleaguri, de departe vezi strălucirea aurului negru, adunată deopotrivă în caratele medaliilor turnate în aur și păstrate de constructorii ploieșteni, adunată în puzderia de stele ce scinteiază pe turnurile monumentale de la Brazi, în pădurile de sonde de pe Valea Prahovei, multiplicată în Moldova, în Oltenia, în Bărăgan, prin vrednicia oamenilor.

de AL. DINU IFRIM

Foto: GH. CUCU

LA „Racheta

CUTEZĂTORILOR O PALPITANTĂ CĂLĂTORIE

ÎN ISTORIA NAVIGAȚIEI

ÎMPREUNĂ CU SCRITORUL

Vintilă Corbul:

PE URMELE PIRATILOR CELEBRI

UN SERIAL
DE
MARE
INTERES:

MISTERELE FARFURIILOR ZBURĂTOARE

O SURPRIZĂ PENTRU TOATĂ LUMEA:
REVELIONUL „RACHETA CUTEZĂTORILOR”

100 000 de participanți.

REÎNNOIȚĂ-VA ABONAMENTUL LA „RACHETA CUTEZĂTORILOR”

REVISTA

În partea de sud a bazinului parizian (Regiunea Centrului), între Loara și afluentul său Cher se află una dintre cele mai atrăgătoare regiuni ale Franței, devenită celebră, mai ales prin bogăția edificiilor sale istorice.

Peisajul acestei părți a Franței este bogat în cîmpii și platouri ușor înclinate. De la Loara pînă la Cher se întinde platoul Sologne, ținut pitoresc, unde s-au păstrat pînă în zilele noastre vechile așezări cu case construite din chirpici și cărămidă roșie și neagră, zidită printre birne. În interiorul acestor case se mai află și acum vechi vetre, la care mîncarea se fierbe în oale agățate deasupra focului.

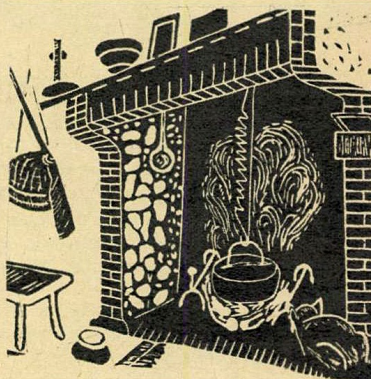
Loara este cunoscută ca unul dintre cele mai vechi drumuri comerciale. Vechile gravuri o înfățișează încărcată cu vase care puteau acosta în cheiurile porturilor de la Creusille, Vieux, Saint Jean ș.a.

În 1663, la Fontaine scria soției sale că pe Loara «...se văd continuu bărci cu pinze, unele urcă, altele coboară». Într-o epocă în care drumurile erau rare, Loara era o arteră comercială de importanță primordială. Șlepurile transportau căr-bune de Forez, lemne, obiecte de olărit și faianță, grâu și vite din Nivernais și Berry, oțet de Orléans, vinuri din Bourgogne etc. Mai era cunoscută și ca drum pentru pelerini și negustori ambulanți care călătoreau cu «poștalionul pe apă».

Astăzi, populația orașelor din această parte a Franței este atrasă mai ales de noile ramuri industriale. Centrala nucleară de la Saint Laurent des Eaux și enorma rezervă subterană de gaze de la Chémery au o importanță națională. Aceasta nu contrazice întru-nimic vocația turistică a ținutului care oferă nu numai un peisaj potrivit pentru o vacanță liniștită, dar și vestigii istorice de mare preț. În fiecare an vechile castele din Blois, Chambord, Chenonceaux, Chaumont, Cheverny, Menars, Tacy și altele primesc circa 300 000 de vizitatori. Pasionații pentru trecutul istoric vin să regăsească aici în afara edificiilor care vorbesc de istoria secolelor al XVI-lea și al XVII-lea și amintirea lui Ronsard sau Balzac, Denis Papin sau Robert de Hudin, care au trăit prin aceste locuri.

Vizitatorul poate urmări aici evoluția de-a lungul secolelor a stilurilor arhitecturale, de la fortărețe, cum este cea din Lavandrin, ale cărei ruine domină împrejurimile, pînă la reședințele senoriale din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, ca de exemplu castelul din Menars. Unul dintre edificiile care păstrează amprenta construcțiilor

medievale este renumitul castel din Chaumont. Primele ziduri ale sale au fost ridicate la sfîrșitul secolului al X-lea. De-a lungul veacurilor, construcția a suferit distrugerii și reconstrucții. Ceea ce vede astăzi călătorul care poposește pe aceste meleaguri, este construcția cu turnuri masive, contraforți și ferestre înguste care a fost ridicată între anii 1465—1510 pentru Pierre d'Amboise. Cumpărînd castelul în 1560,

Vatră la Sologne.

Caterina de Medicis l-a transformat în reședință sa.

La Blois, grupul celor cinci castele constituie un adevărat compendiu al arhitecturii din secolele XIII și XVII.

Primul din grupul castelurilor de la Blois au fost construite în secolul al XIII-lea. Din străvechea zidire n-a mai rămas decît Turnul de foc și Sala Statelor, frumoasa sală senorială, unde în anii 1576 și 1588 s-au reunit Statele Generale.

Blois. Stilul celui de al treilea dintre castele poartă influența arhitecturii italiene.

Cel de al doilea, castelul lui Carol de Orléans, a fost construit în mijlocul secolului al XV-lea. Reintors din lungul său prizonierat, în urma bătăliei de la Azincourt, el a dărimat o parte din vechea fortăreață și a construit aici, în secolul al XV-lea noi clădiri locuibile, dar din care astăzi nu au mai rămas decît o galerie.

Castelul lui Carol de Orléans,

FRANCEZĂ PENTRU COPII

amis-coop

vă prezintă

„CASTELE DE PE VALEA LOAREI“

care a fost și reședința sa preferată, este primul edificiu în care piatra și cărămida sînt folosite împreună.

Cel de al treilea dintre castelele de la Blois a fost construit în secolul al XVII-lea și pe care Ludovic al XII-lea l-a transformat în reședință regală. Stilul acestei construcții poartă influența arhitecturii italiene. Dar cea mai frumoasă construcție de la Blois este aceea ridicată în secolul al XVI-lea de Francisc I. Fațada din curtea interioară a castelului este împodobită cu o magnifică scară, o capodoperă a arhitecturii renașterii.

Mai tîrziu, în secolul al XV-lea, marele arhitect Mansard a ridicat pentru Gaston de Orléans cel de al cincilea castel de la Blois, care prin linia sa severă contrastează cu tot restul grupului.

Însă frumusețea liniilor arhitectonice ale stilului clasic al secolului al XVII-lea pot fi admirate la castelul CHEVERNY, aflat într-un uriaș parc învecinat cu ținutul Sologneului.

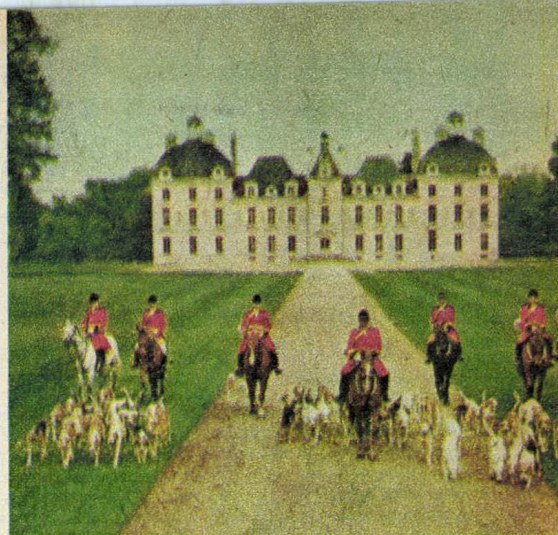
Bogăția decorațiilor interioare se mai păstrează și astăzi.

Tapiserii celebre de Flandra și ale manufacturii din Paris, goblenuri, o bogată colecție de armuri, o sală de vînătoare unică în felul său (a căror pereți sînt bogat decorați cu trofee de cerb), sala gărzilor, cu lambriuri și grinzi decorate în splendide arabescuri încîntă privirile miilor de vizitatori.

Parcul castelului a devenit celebru prin vînătorile cu ciini organizate aici de-a lungul timpului. Pentru a păstra tradiția, și astăzi, din lunile noiembrie pînă în aprilie, se organizează pentru amatori — vînători de cerbi.

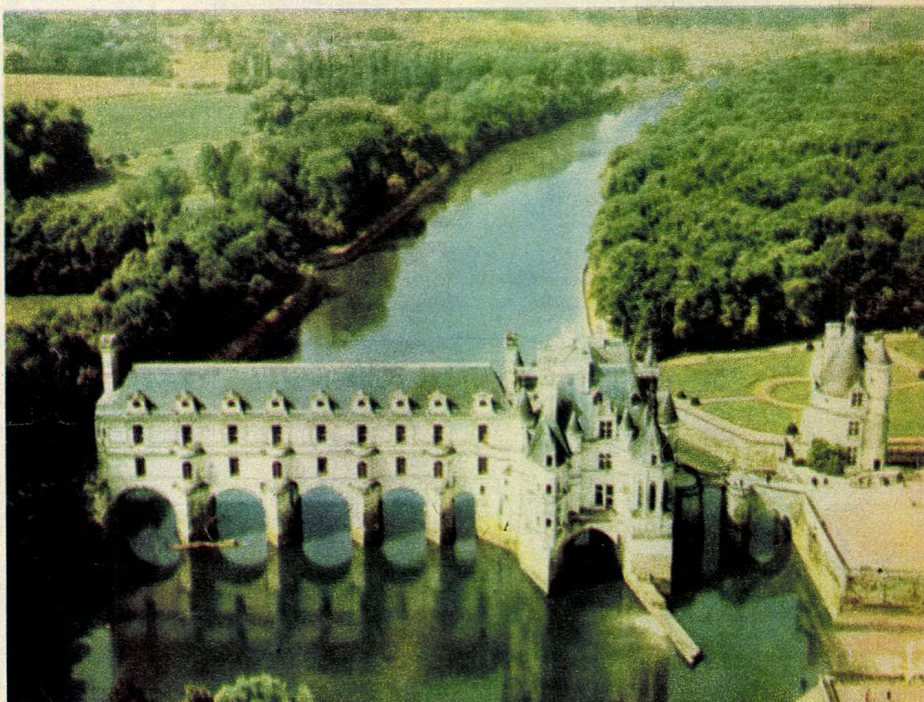
Fără îndoială că vizitatorul dornic de a cunoaște îndeaproape stilul Renașterii va merge la **Chenonceaux**. Aici, în afara construcției propriu-zise, el mai poate fi atras și de renumita punte a Diane de Poitiers, construită peste firul de apă ce trece prin apropiere.

Acestea sînt doar cîteva dintre punctele de atracție pe care Valea Loarei le oferă vizitatorului, cîteva locuri și edificii care vorbesc despre trecutul istoric, despre comorile artistice ale Franței.

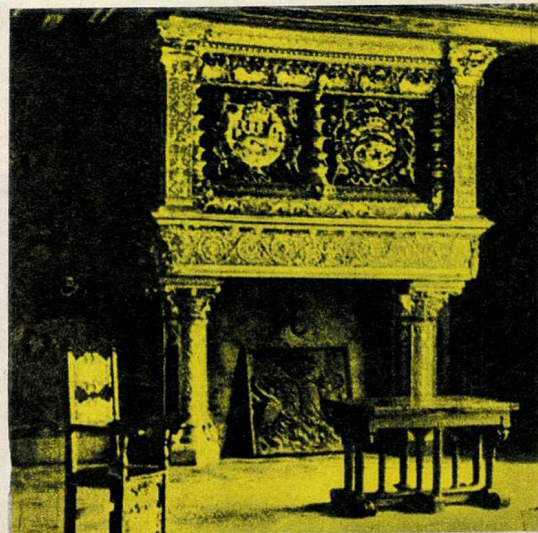
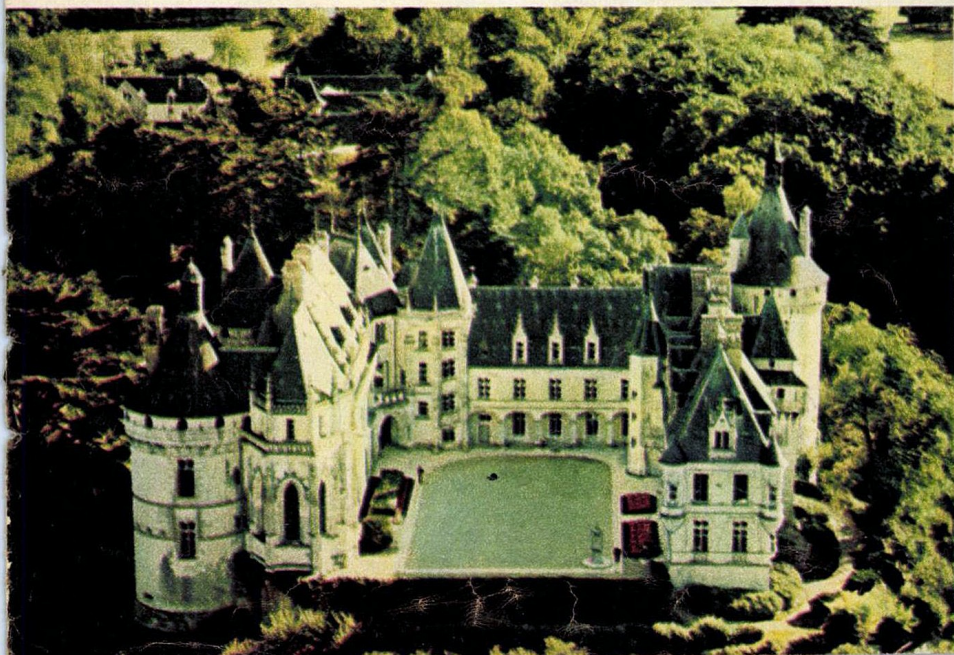

Echipaje de vînătoare cu ciini de la Cheverny.

Renumita punte a Diane de Poitiers de la Chenonceaux.

Chaumont — una dintre fostele reședințe ale Caterinei de Medicis.

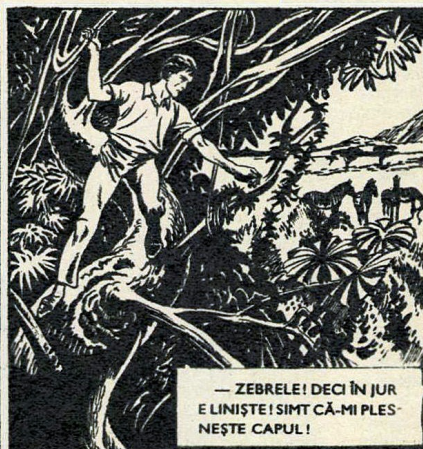
Blois — interiorul uneia dintre sălile castelului lui Francisc I.

ADEVARATUL URMAS, AL LUI 6 TARZAN

Scenariu de TIBERIU BAN și ECATERINA BOKOR

Desene de ALBIN S.

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: JIMMY PETRECE PRIMA NOAPTE ÎN JUNGLĂ. A DOUA ZI CAUTĂ URMA RĂPITORILOR LUI SUSSY. NIMEREȘTE PESTE UN GRUP DE URANGUTANI. FIIND NEÎNARMAT ȘI SINGUR ÎN FAȚA LOR, ARE IDEEA FOLOSIRII METODEI PROFESORULUI KÖHLER: PSIHOȘOKING-ULI EFECTUL ESTE ULUIȚOR. REGĂSEȘTE URMA LUI SUSSY, DAR NIMEREȘTE PESTE BĂȘTINAȘII — TIMBA, RĂPITORII LUI SUSSY. ÎNCEARCĂ O NOUĂ HIPNOZĂ, DAR UN PUMN BINE ȚINTIT ÎL TRIMITE LA PĂMÎNT. VINE FURTUNA.

(VA URMA)

Sufletul cel mare al piticilor

Auzi des despre câte un mare fotbalist: «Știi, când era pitic, era «băiatul de mingi» al lui...» Da, a fi «băiatul de mingi» al lui Dobrin, departe de a fi jenant, e un privilegiu care te recomandă ca pe unul «pus pe treabă», cum se zice. Și rar pitic care să nu fie pus pe treabă. Fiindcă piticul unui club nu este tot una cu orice mișcător care bate mingea după chef și cum îl taie capul. Mă rog, fotbalul îi place și unuia, și celuilalt, dar piticul nu se mai... joacă cu fotbalul; el îl ia în serios și-l cucerește cu răbdare și mîgală.

Un an de zile au așteptat cu nădejdi

mocnite piticii de la «Progresul». Și iată, în sfîrșit «ai lor» sînt iarăși în A. Din nou, deci, din sufletele lor mari și iubitoare de club vor striga: «Hai Progresul!»

Piticul e serios și sîrguincios. El nu se plictisește niciodată în compania mingii, poate exersa ore întregi una și aceeași «figură» (foto 1).

Piticul se comportă la antrenament ca la o lecție: cînd altul e scos «la tablă» (exersează cu antrenorul), el șade li-

niștit pe margine și se odihnește așteptîndu-și «rîndul» (foto 2).

Piticul știe că fotbalul e o treabă organizată și ordonată, un sport de echipă. Disciplina e o chestiune de meserie, dar și de... civilizație. Așa că, la un «11 m» nu se-nghesuie. Cu suflet mare, dar politicos, cere: «Trag eu, maestre?» (foto 3).

Dar sufletul cel mare al piticului se

arată atunci cînd el rămîne singur cu mingea. Atunci... o mîncă pur și simplu (foto 4). Să zicem că piticul din fotografia noastră face acum o glumă, dar

asta după ce toată ziua de antrenament a... «învățat» fotbal.

Piticii lui Oaidă, ai lui Mateianu — Ionică Droană (care vine de la 10 km de Bercești), Vasile Pop, Petrică Necula, Valentin Istrătescu și alții, au neapărat suflete mari. Unul dintre ei, Ionică Pașcan, e rapidist din tată-n fiu, dar el știe că a fi microbist e o toană. Însă a fi piticul unui club e o onoare și-o obligație. Și a venit la Progresul nu ca microbist, ci ca unul care vrea să «facă» fotbal, să-l învețe.

Cu cît vom avea mai mulți asemenea pitici, cu atît va fi mai bine pentru fotbalul nostru de... mîine și poimîine.

ILIE TRAIAN

Căluțul de Fildes

După cum v-am promis în paginile unuia din numerele trecute, începem publicarea numelor cîștigătorilor celor 19 grupe de fete și 137 grupe de băieți ale primei ediții a concursului de șah prin corespondență, calificați în finală.

Fete: MONICA JICMAN—Timișoara, IOANA WAGNER—București, MARINELA DOBROTA—București, EUGENIA ȘERBAN—Fetești, LIGIA JICMAN—Timișoara, LIGIA STOIAN—București, VERONICA TUFIS—Bilteni-Gorj, RODICA PUȘCAȘ—Ocna Mureș-Alba, EMILIA TUNARU—Bilteni-Gorj, MARIA HUNCA—Răușeni-Botoșani, ELENA PETEC—Bilteni-Gorj, ELENA SCHIOPU—Bilteni-Gorj, DOINA PELIVAN—București, DANIELA VĂTULESCU—Ciuperceni Noi-Dolj, CARMEN PAUNESCU—Bilteni-Gorj, STELA PAVĂL—Dumbrăveni-Suceava, RODICA VASILIU—Reșița, FLOAREA COSMA—Bilteni-Gorj, MARIANA DUMITRU—Pîclor de Munte-Dîmbovița, AURELIA TENTER—Aleșd-Bihor, RODICA LANCIU—Dumbrăveni-Suceava.

Băieți: ION PALOS—Ocna Mureș-Alba, CAROL GALL—Timișoara, DOREL TOCITU—București, MARIAN MIHALĂȘCU—Amara-Ialomița, CONSTANTIN IANOVICI—Botoșani, GLICHERIE STANCIU—Scinteia-Ialomița, MARCEL SMÎNTÎNĂ—Cenad-Timiș, FRANCIS SALAMON—Tg. Mureș VASILE MARIAN—Ațintis-Mureș, CONSTANTIN CIOCAN—Sopot-Dolj, IOSIF ILON—Timișoara, NICOLAE GHERASIM—Ațintis-Mureș, VASILESCU ȘERBAN—București, ILIE MORARU—Cugir-Alba, ION TRUȚĂ—Beica de Jos-Mureș, ANTON WALTER—Timișoara, TEODOR POPA—Ațintis-Mureș, EUGEN CRISAN—Beica de Jos-Mureș, DUMITRU CRISAN—Beica de Jos-Mureș, CONSTANTIN URȘU—Vatra Hudești-Botoșani, VASILE SISIAC—Vatra Hudești-Botoșani, VIOREL ASTAFEI—Dorohoi-Botoșani, ALEXANDRU MARIAN—București, TIBERIU TAKACS—București, AUREL SIMIONESCU—Timișoara, GHEORGHE GRIGORAS—Vlădeni-Botoșani, MIRCEA DUMITRU PUȘCAȘ—Streni-Alba, COSTACHE HUNCA—Răușeni-Botoșani, SERGIU CRISTEA—București, GHEORGHE ION—Roșeti-Ialomița, MIRCEA DAN FLEȘERIU—Timișoara, CRISTIAN IONESCU—București, ANATOLE BOGATU—Roșeti-Ialomița, MARCEL TRANDAFIRESCU—București, CRISTIAN NANU—București, ANDREI PASCALOVICI—București, MARIAN PETRESCU—Dăbuleni-Dolj, PETRU MÜLLER—Buziaș-Timiș, DUMITRU GHERLAN—Dăbuleni-Dolj, MIRCEA GHERIC—București, SABIN CARANTINĂ—Buc. ALEXANDRU

VANCA—Ațintis-Mureș, CALIN TEODORESCU—București, VASILE OLARU—Dăbuleni-Dolj, IONEL DIMA—Fetești-Ialomița, LIVIU MĂNĂILĂ—București, LEONTIN LAZEA—Gîrda de Sus-Alba, AUREL TĂPOI—Dăbuleni-Alba, SANDU BELEI—Gîrda de Sus-Alba, ION VLAICU—Vătava-Mureș, NICOLAE DAVID—Gîrda de Sus-Alba, CONSTANTIN FLOCA—Bucu-Ialomița, JUSTINIAN BUZI—Coțușca-Botoșani, RADU MUNTEANU—Timișoara, IOSIF SUCIU—Gîrda de Sus-Alba, IULIAN BULGARU—Coțușca-Botoșani, MARIUS IANCU—Timișoara.

Din cadrul acestor grupe (1—14 fete și 1—50 băieți), comisia de arbitri a propus organizatorilor concursului de șah prin corespondență pentru a fi admiși în finală pe următorii participanți, care au dovedit o deosebită forță de joc:

fete — MARIA CIACÎRU—Dorohoi și CORINA TIMIS—Teiuș Alba. **băieți** — DOREL VĂIDEANU—Zăul de Cîmp-Mureș, ALEXANDRU ROMAN—București, FRANCIS HOLMOGY—Ațintis-Mureș, FLORIN IACOBESCU—Ațintis-Mureș, GHEORGHE VITCĂ—Poleni-Alba, ANDREI VIRLAN—București, ROMAN TROPOTEL—Beica de Jos-Mureș, MARIUS TAMAS—Timișoara, ȘTEFAN SÂNCU—Sighișoara, GHEORGHE ANCUTA—Virful Cîmpului-Botoșani, GHEORGHE STANCIU—Bucu-Ialomița.

În numerele viitoare vom continua publicarea numelor cîștigătorilor celorlalte grupe.

RADU VASILESCU

ABC FOTO-GRAFIC (III)

Cunoscînd modul de preparare al soluțiilor se poate trece la operațiunile propriu-zise de prelucrare a filmului negativ. Sensibilitatea generală și spectrală mare a materialelor fotografice moderne nu mai permite urmărirea și controlul direct al operației de dezvoltare. Dozele de dezvoltare, închise etanș, asigură munca fotoamatorului, fiindcă toate operațiunile se fac la lumină, cu excepția încălzirii filmului pe banda Correx, care se face la întuneric.

O doză de dezvoltare este compusă din: a. corpul dozei cu orificiul de golire; b. bobină; c. banda de distanțare, fixată pe bobină, ce posedă pe ambele margini proeminente presate în relief; d. capacul, care închide etanș la lumină corpul dozei, este prevăzută în centrul lui cu o deschidere de umplere în formă de pilnie; e. butonul de agitare, pentru rotirea bobinei și f. termometrul care se introduce prin pilnia de umplere.

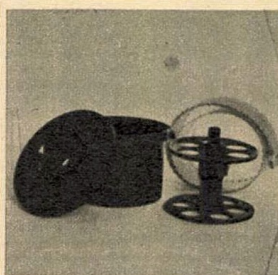
Încălzirea dozei se face astfel:

— Alegem banda borney de lătime corespunzătoare peliculei ce urmează a fi prelucrată; se așază la îndemînă, pe masa de laborator, doza cu capacul scos alături, bobina cu banda Correx fixată pe ax și filmul pregătit pentru încălzire; se face întineric perfect în laborator; se scoate filmul din casetă, iar capătul lui se fixează între lamela presoare a axului bobinei și banda Correx apoi se rulează uniform filmul împreună cu banda în jurul axului bobinei; capătul benzii se fixează de discurile bobinei cu ajutorul unei cleme; se introduce bobina în doză și se închide capacul etanș. Dezvoltarea, fixarea și spălarea se fac în continuare, la lumina zilei.

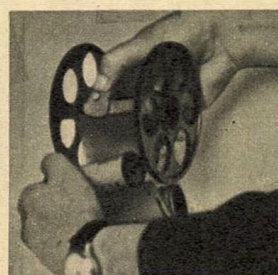
Se umple doza de dezvoltare cu cantitatea prescrisă de revelator preparat, avînd temperatura de 20°C. Se rotește, din cînd în cînd bobina așa încît filmul să fie mereu în contact cu soluția pentru a obține o dezvoltare uniformă. După trecerea timpului necesar de dezvoltare, se golește revelatorul din doză în borcanul de păstrare. Se face apoi o scurtă spălare intermediară de un minut și apoi se fixează 5—6 minute. Spălarea finală va dura 20 minute, de preferință în apă curgătoare, după care se usucă. Într-o încălzire bine aerisită.

Doza cu banda Correx se găsește de vânzare la toate magazinele de specialitate «Arto».

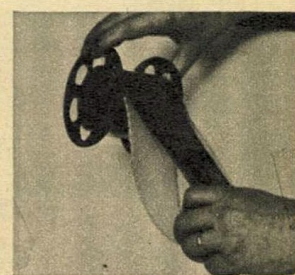
ELENA FUNDULEA

Doza universală Triplex.

Banda Correx se fixează o dată cu capătul filmului pe bobina dozei.

Peste bandă se trece filmul îndepărtîndu-se hîrtia protectoare.

La sfîrșitul bobinării se fixează banda cu o clemă.

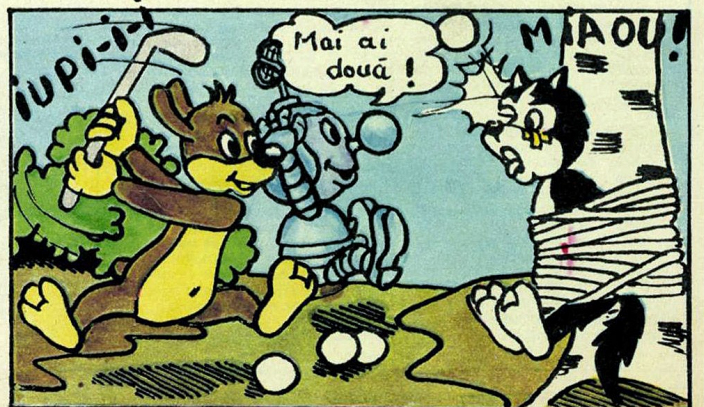
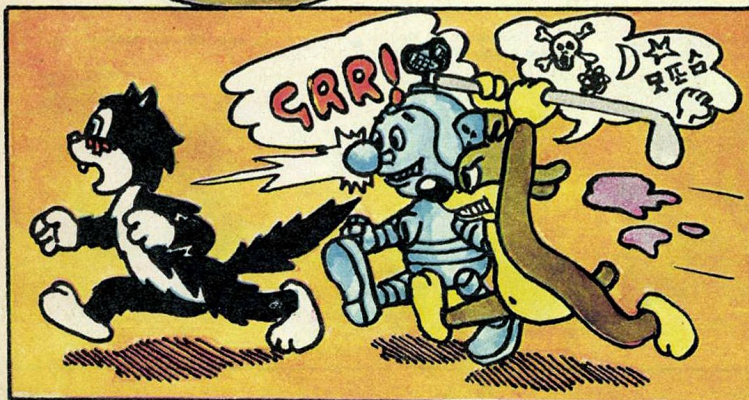
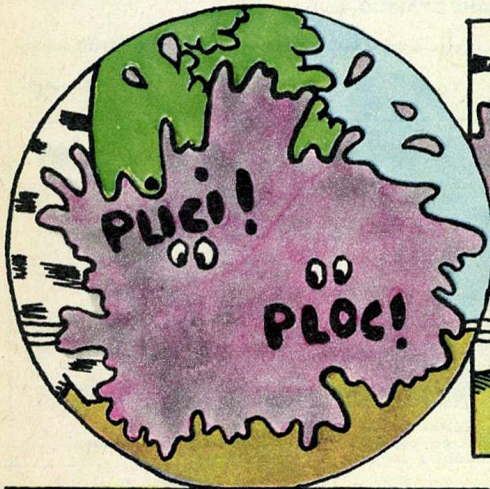
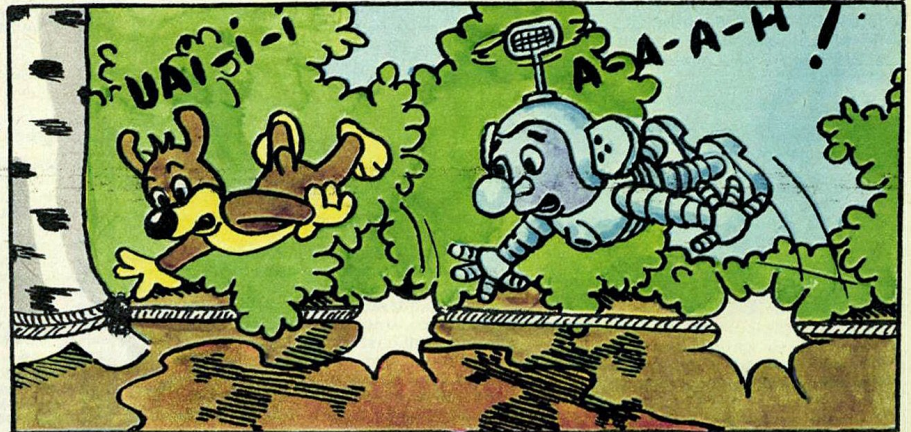
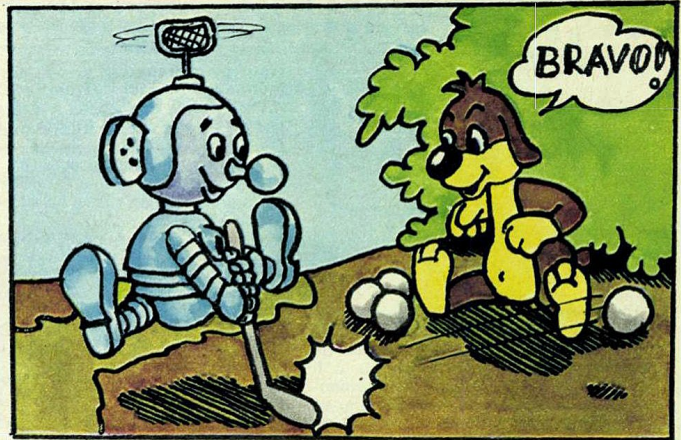
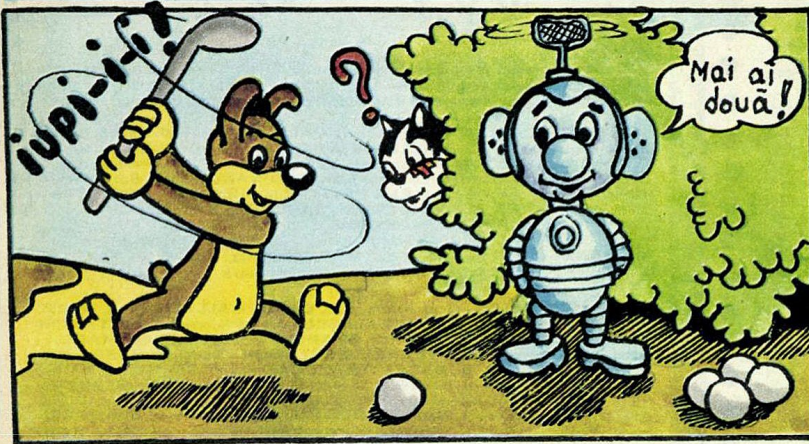
se introduce în doză, se pune capacul și

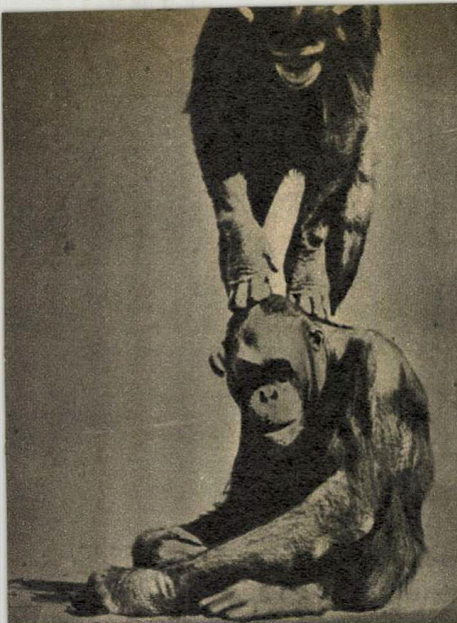

la lumină, se toarnă soluția.

AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS

Scenariu și desene: CARMEN LUGOJAN cl a VII-a — Arad

PAGINA 5 MAGAZIN

ANTENE

La Muzeul de științe naturale din Dresda (R.D. Germană) este expus scheletul unui crab uriaș care a trăit acum câteva milioane de ani în peșterile de pe litoralul Mării Japoniei. Distanța dintre cleștii crabului era de 5 m! Crabul se hrănea cu plante și mici animale marine.

În milul unui lac secăt din Elveția, arheologii au găsit o bucată de pline. Specialiștii consideră că ea datează din epoca de piatră. Plinea milenară este expusă la Muzeul din Zürich.

Calculul făcut de oameni de știință arată că în mările și oceanele lumii trăiesc aproximativ 230 miliarde tone de pește. Anual se pescuiesc numai 60 500 000 de tone.

Cele mai vechi instrumente muzicale din lume datează de pe vremea civilizațiilor Orientului antic. De pe atunci erau cunoscute flautul, tamburina, trompeta, lira, fluierul. Unul dintre cele mai vechi instrumente se pare că este harpa, care a fost cunoscută în Mesopotamia. Modele ale acestui instrument au fost găsite pe diferite vase descoperite de arheologi, datind din secolul III î.e.n. Resturile unui asemenea instrument, datind din acel veac arată că harpele aveau o lungime de 93 cm și o înălțime de 150 cm, era prevăzută cu o cutie de rezonanță foarte mare, ornată cu un cap de vițel de aur. Harpa era prevăzută cu 11 corzi din metal care se puteau întinde cu mîna.

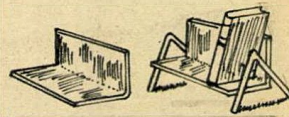
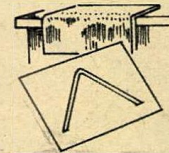
PRACTIC!

Procurati-vă două țevi de metal lungi de 40 cm cu diametrul de 25 mm și o bucată de plexiglas cu dimensiunile de 25 x 30 cm, cu o grosime de 3-4 mm.

Încălziți țevile în apă fierbinte sau prin rotire deasupra unei flăcări (nu se introduc direct în flăcări) și îndoiți-le în două locuri, conform desenului alăturat.

Încălziți, de asemenea, și

bucata de plexiglas în apă fierbinte pe care apoi o îndoiți pe marginea mesei, pe întreaga lungime de 30 cm. Cu ajutorul unei pile, faceți în fiecare tub, în două locuri, un șanțel cu o adâncime de 8-10 mm în care veți introduce placa de plexiglas. Pentru a fixa bine plexiglasul ungeți-l în prealabil cu gumarabică. Veți obține astfel un mic și ușor suport pentru cărți, caiete, reviste.

AFIȘ

ÎN ACEASTĂ SĂPTĂMÎNĂ VĂ RECOMANDĂM:

O CARTE:

«NU FUGI, ZIUA MEA FRUMOASĂ», de Octav Păncu-Iași, apărută în editura «Ion Creangă».

UN SPECTACOL DE TEATRU

«COMOARA DIN INSULA PIRAȚILOR», la Teatrul «Ion Creangă» (str. Eremia Grigorescu 24).

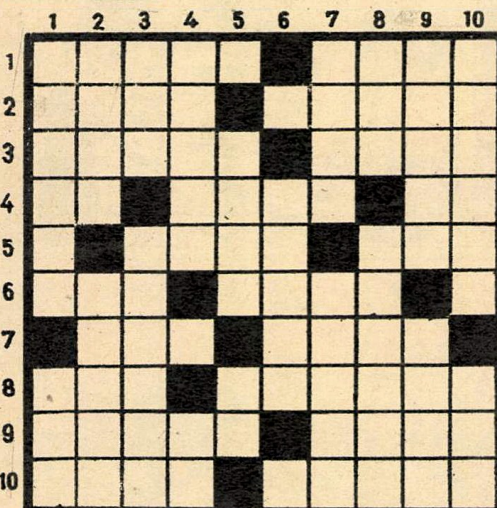
UN FILM:

«TĂCEREA BĂRBAȚILOR», producție cehoslovacă, realizare pentru micii spectatori.

Blitz

Chiar dacă sintem niște mai-muțe, noi, cimpanzeii, am adus multe servicii omenirii. Experiențe multe și interesante s-au efectuat cu ajutorul nostru. Experiențe de psihologie sau fiziologie și tot noi ne-am invățat în jurul pământului într-o capsulă pentru ca omul să aștepte efectele imponderabilității și ale singurătății. Dar acum ne jucăm.

TOAMNA ÎN

ORIZONTAL: 1) Toamna face toaleta sobelor — Fruct cu o varietate toamnătică. 2) Pictor român, autorul tabloului «După culesul viei» — Migreaza toamna spre țările calde. 3) A umblat fără flanelă — Nume masculin. 4) Tețel — Flori roșii ca sîngele — În timp! 5) Numele popular al lunii februarie — Prilejuiesc cel mai vesel cules. 6) Și-a împrumutat numele unei echipe de fotbal — Toamna își numără bobocii. 7) «Vezi rîndunelele se duc / Se scutur frunzele de...» (Eminescu) — Licoarea toamnei plăcută tuturor vîrștelor. 8) Altă pasăre care ne părăsește toamna — Roditor. 9) Porții — Cînd toată lumea-i pe stadion. 10) Prin parcuri sub covorul de frunze moarte-ngălbenite — Mijlocie.

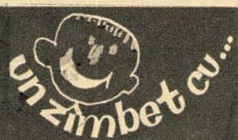
VERTICAL: 1) Legumă cu cea mai mare căutare în timpul toamnei — Strigătul corbilor prevestitor de vreme rea. 2) Haina albă pe care o-mbracă pămîntul după ce-a trecut toamna — În fiecare toamnă. 3) Se «îngrașă» toamna cu roadele holdelor — Abundă piețele plină toamnă țîrziu. 4) A Insuflet — Frumoasele cămăși din... vii! 5) În cîreadă — A exista. 6) Laboratoare viticole pline toamna de veselie. 7) Sînt încărcăți de roade toamna — Coboară către sfîrșitul toamnei de la munte la șes (pl.). 8) În acest loc — Ca frunzișul copacilor dezgoliți de vîntul toamnei. 9) Legume ce se culeg plină toamna țîrziu — Prichindei. 10) Culoarea de sezon a frunzelor — Refren la... ciocirlie.

Mihai PĂTRASCU

JOCUL CALĂREȚILOR

La joc participă două echipe cu un număr egal de participanți. Ele se aliniază în formație pe două rînduri. O echipă se va așeza într-o parte a terenului de joc, cealaltă în partea opusă. Distanța între cele două echipe să nu treacă de 15 m. În mijlocul terenului se desenează un cerc cu un diametru de 8-10 m. La semnalul arbitrilor, jucătorii din rîndul din spate al fiecărei echipe, încalecă pe cei din față constituind «caili» și «călăreții». Apoi se îndreaptă spre marginea cercului și lupta va

începe numai între călăreți. În joc se urmărește ca, prin împingere, un număr cit mai mare de cai și călăreți din echipa adversă să fie introduși în interiorul cercului. Se consideră învins călărețul al cărui cal a trecut în timpul luptei chiar numai cu un picior în interiorul cercului. Cîștigă echipa care a introdus în cerc cei mai mulți adversari. Este bine ca echipele să poarte semne distinctive (banderole de culori diferite, coifuri etc.).

Mareșalul francez Joseph Joffrè (1852-1931) și-a trimis odată ordonanța la farmacie ca să-i aducă un medicament.

După un timp, ordonanța s-a întors fără medicamentul așteptat.

— N-am avut curaj să intru în farmacie, a spus soldatul.

— De ce? l-a întrebat Joffrè.

— Pentru că pe ușa scria: «Aici se execută ordonanțe!»

*) = un termen folosit pentru rețete.

ZENO BOGDĂNESCU cl. a IX-a Timișoara

NOI PREMII EXCEPTIONALE LA CONCURSURILE REVISTEI NOASTRE.

Reînnoiți-vă abonamentele din timp.

Adresați-vă oficiilor poștale, factorilor poștali sau difuzorilor de presă pentru a vă abona imediat la «Cutezători».

RADIO

DIN PROGRAMUL EMISIUNILOR PENTRU COPII PE PERIOADA 8-15 OCTOMBRIE, SPICUIIM:

Emisiunea «TOT ÎNAINTE» de joi, 8 octombrie, ora 8,10, pr. II, vă oferă spre audiență noutăți din activitatea pionierilor arădeni, iar a oua zi, la ora 15,00, pe programul I, emisiunea «ROZA VINTURILOR» prezintă «Repere pe harta județului Brașov». «TEATRU RADIOFONIC PENTRU COPII» va transmite duminică, 11 octombrie, ora 8,00, programul II «Zborul porumbelului», scenariu de Noe Smirnov și Gavrilă Săcădat. Marți, 13 octombrie, ora 10,30, programul I, Fonoteca pentru copii cuprinde dramatizarea radiofonică «Un român în lună» de H. Stahl.

● Odată, un actor începător, crezîndu-se mare tragedian, rugă pe unul din actorii de frunte să-i măsoare jocul în «Othello». După spectacol, debutantul îl întreabă pe renumitul artist:

— Ce credeți, o ucid bine pe Desdemona în ultimul act?

— Da, răspunde acesta, dar mult mai bine îl ucizi pe Shakespeare.

● Un prieten întreabă într-o zi pe un medic în casa căruia venea foarte des:

— Ia spune-mi, dragul meu, de ce le ceri întotdeauna bolnavilor să-ți spună ce mîncîncă? Pentru diagnostic!

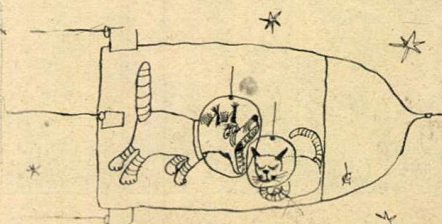
— Nu — răspunde acesta. Pentru onorariu.

● Profesorul:

— Spune-mi Petrică, din ce familie face parte balena?

Petrică:

— Nu știu fiindcă familiile pe care le cunosc nu țin asemenea animale.

Desen: CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ VASILE

AUREL VLAICU

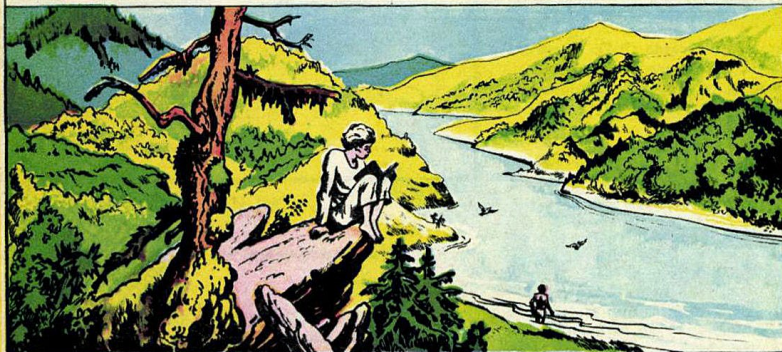
Scenariu de
RADU F. ALEXANDRU
Desene de
A. STĂNESCU

CUTEZĂTORI DE-A LUNGUL VEACURILOR

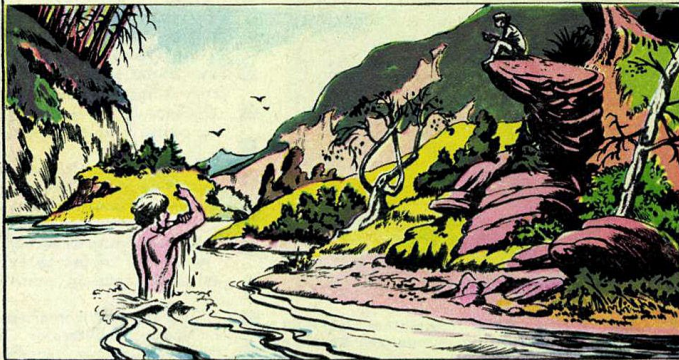
AM BĂTUT LA CASA LUI ÎNTR-O ZI DE IARNĂ. NE-A DESCHIS UN BĂTRÂN DE 85 DE ANI; ÎI ERA FRATE. NE-A POFTIT ÎNĂUNTRU, NE-A OFERIT UN SCAUN ȘI-A ÎNCEPUT SĂ NE POVESTEASCĂ. ATUNCI AM AFLAT (CUM NU MAI ȘTIUSEM VREODATĂ) DE TOATE GINDURILE, DE TOATE PEREGRINĂRILE, DE TOATE ZBATERILE CELUI CE-A FOST EROUL AERULUI. ȘI LA PLECARE ERAM SIGURI CĂ VA VENI O ZI ÎN CARE VOM FI ÎN STARE SĂ VĂ ÎMPĂRȚĂȘIM ȘI VOUĂ CELE AUZITE.

...BINȚINTI, SATUL ÎN CARE S-A NĂSCUT — 1895.

CEI DOI FRĂȚI, AUREL ȘI ION VLAICU, MEREU NEDESPĂRȚIȚI, MERGEAU ÎMPREUNĂ LA MUREȘ. ION ÎNOTA SAU PESCUIA, AUREL URMĂREA ZBORUL PĂSĂRILOR SAU SE ADÎNCEA ÎN LECTURĂ.

— AUREL... MĂI AUREL, TU NU VREI SĂ TE SCALZI O ȚIRĂ?
— LASĂ ASTA. MAI BINE VINO REPEDE AICI SĂ AUZI. CEVA DE N-O SĂ-ȚI CREZI URECHILOR.

— IATĂ CE SCRIE: O PERECHE DE ARIPI MARI DE ȘINDRILĂ, CAM DE DOI METRI, PRINSE DE UMĂR... VOM ZBURA IOANE. ASCULTĂ LA MINE! VOM ZBURA.

— TU CE VORBESTI, AURELE FRATE? CU ARIPI DE ȘINDRILĂ, SĂ NE FRÎNGEM GITURILE?
— PĂI CITEȘTE AICI BĂIEȚE, CITEȘTE CĂ NU EU SPUN, CI DOAR LEONARDO DA VINCI.

— ȘI TU CREZI CĂ NU VOM PĂȚI NICI UN RĂU DIN ASTA?
— DOAR ÎȚI SPUN CĂ AM FĂCUT O MULȚIME DE CALCULE.

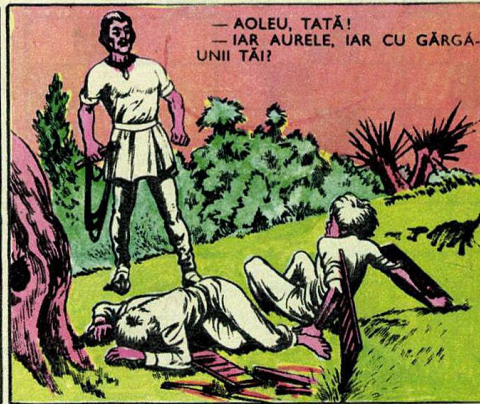
— ȚI LE MONTEZI CÎND AJUNGEM SUS. EU SĂR PRIMUL DĂ-CĂ AJUNG CU BINE JOS, TESLOBOZI ȘI TU.

— FĂ-MI LOC CĂ VIN!
— DAR, NU ȚI-AM SPUS?!

— AOLEU, TATĂ!
— IAR AURELE, IAR CU GĂRGĂ-UNII TĂI?

— AM REUȘIT, TATĂ. AM PRIMIT BOTEZUL AERULUI.
— UITE, CĂ MI-AM RUPT ȘI MÎNA.

— PĂI SĂ-ȚI DAU EU MĂI BĂIEȚE, BOTEZUL AERULUI! CĂ VĂZ L-AI NENOROCIT ȘI PE FRATE-TU ĂST MAI MIC.
— STAI TATĂ, SĂ-ȚI EXPLIC...

